

Învățături practice din cartea Iov (4)

Știu că Răscumpărătorul meu trăiește!

William Kelly

© CSV, Online începând de la: 13.12.2018, Actualizat: 13.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Iov 19.23-27

Iov 19.23-27: O, de ar fi scrise cuvintele mele! O, de ar fi înscrise într-o carte! De ar fi gravate cu condei de fier și plumb, în stâncă, pentru totdeauna! *Dar știu că Răscumpărătorul meu trăiește și la urmă El se va ridica pe pământ. Și după ce această piele a mea va fi nimicită, totuși fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu: pe care eu însumi îl voi vedea și ochii mei îl vor privi, și nu ai altuia. Mi se topesc răunchii înăuntrul meu.*

Aici, ca răspuns la toate acestea, unde împrejurările, prietenii și înainte de toate propria inimă rătăcitoare au încercat să-l înstrăineze tot mai mult și tot mai departe de Dumnezeu, lumina credinței începe deodată să lumineze întunericul drumului de suferințe al lui Iov. Ce spune el acum nu se potrivește în cadrul gândurilor lui de odinioară, contrazice cele mai multe din cele pe care el le-a exprimat până acum. Nici nu sunt gândurile lui proprii, ci el se alătură momentelor, pe care le-am cunoscut deja, în care Duhul lui Dumnezeu l-a luminat, la fel de neașteptat ca și acum. Gândul la *Mijlocitorul* (Iov 9.33), la *Martorul în ceruri* (Iov 16.19) și la *învierea a morților* (Iov 14.14) sunt contopite aici în cunoașterea că Salvatorul lui trăiește și că Acesta, chiar dacă trupul nenorocit al lui Iov va pieri, *va triumfa cândva asupra țărânelor*. Atunci Iov îl va vedea ca Dumnezeu al lui și se va bucura personal în El, și inima lui privește spre acest moment cu o dorință mare (Iov 19.25-27).

Aceste cuvinte fac parte desigur din cele mai frumoase cuvinte, pe care le găsim în cartea Iov, da, ele fac parte din cele mai minunate manifestări ale credinței din întreaga Scriptură. Lui Dumnezeu i-a plăcut să împlinească rugăciunile lui Iov, care au precedat aceste cuvinte. Ele au fost scrise, păstrate într-o carte. Și în ce carte deosebită! Și chiar dacă ele nu sunt realmente gravate în stâncă cu un condei de fier, sunt totuși păstrate pentru veșnicie în Cuvântul lui Dumnezeu, care vor rămâne păstrate chiar și atunci când stânca s-a prăbușit demult în praf (Iov 19.23,24). Cât de puternic este Dumnezeu, care poate în astfel de împrejurări să lucreze astfel de lucruri în inima unui om, care într-un anumit sens era încă un rătăcitor!

Dacă ne gândim câte cunoștințe bogate despre lucrurile divine posedăm noi prin Sfânta Scriptură, atunci trebuie să fim cuprinși de uimire că în aceste timpuri de demult și în afara descoperirii făcute lui Israel au putut fi rostite astfel de gânduri. Dar chiar dacă în zilele acelea Dumnezeu a făcut cunoscut puține lucruri – acel puțin a trăit prin puterea Duhului Sfânt în inimile acelor care credeau. Găsim aceasta și la patriarhi, chiar și la Iacov. Deoarece principiul credinței lucra așa de puternic în ei, ei puteau deseori să spună lucruri pe care noi acum le cunoaștem ca și cuvinte profetice, deoarece lumina deplină a împlinirii a strălucit asupra lor. Ne amintește de un cuvânt din cartea Proverbe: „Multă hrană este în arătura săracilor” (Proverbe 13.23). Dumnezeu a trezit în ei credința, care a dat cunoașterii lor limitate o însemnătate mare în viitorul îndepărtat.

La noi amenință pericolul contrariului! În Hristos ne-a fost revelată plinătate de har și adevăr. Dar trăim noi în ea? Are „multe” la noi același efect asupra vieții noastre spirituale așa cum a avut „puținul” la credincioșii din zilele de demult? Nu este deseori așa, că noi posedăm personal puțin din multul care ne-a fost dăruit?

Fie ca și noi să ne putem bucura ca Iov de aceeași certitudine, așa cum a făcut el în mijlocul încercărilor sale! Și să nu fie necesar ca Dumnezeu să ne facă să ne rușinăm gândind la credința lui Iov, deoarece siguranța lui într-o așa cunoaștere redusă era mai mare decât a noastră!

În viața spirituală este așa, că în puține cuvinte se spune de cele mai multe ori cel mai mult. Pe când Iov în suferința lui cea mai mare a ajuns la o mărturisire a credinței pe cât de neașteptată pe atât de minunată, găsim în cuvinte puține o așa bogăție de gânduri, că se merită să medităm în mod deosebit la acest pasaj.

Ce este credința – nu conținutul ei, ci în ceea ce privește natura și caracterul ei -, nu găsim niciunde în Scriptură exprimat mai clar ca în Evrei 11. Ea este o certitudine cu privire la lucrurile care nu se văd, o speranță în făgăduințele care încă nu au fost împlinite. Și Duhul Sfânt lasă pe credincioșii Vechiului Testament să treacă prin fața noastră: toți bărbați și femei, care țineau cu tărie la lucrurile nevăzute, la făgăduințe neîmplinite, în mijlocul împrejurărilor care stăteau în contradicție absolută cu așteptările lor. Taina credinței lor era, că ei țineau cu tărie de Dumnezeu ca Acela care „dă viață celor morți și cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi”. Așa a acționat Avraam (Romani 4.17,18) și în principiu așa au acționat toți care ca și el „împotriva speranței, au crezut cu speranță”. Credința lor a crescut prin harul lui Dumnezeu odată cu greutățile, și când apoi au venit la ei înșiși împotrivirea, suferința, necazul și le-au amenințat viața și persoana lor, atunci ei puteau exclama împreună cu psalmistul: „Carnea mea și inima mea se topesc; Dumnezeu este stânca inimii mele și partea mea pentru totdeauna” (Psalmul 73.26) și împreună cu profetul: „Pentru că, deși smochinul nu va înmuguri și rod nu va fi în vițe, rodul măslinului va lipsi și ogoarele nu vor da hrană, turma va fi nimicită din staul și nu va fi nici o cireadă în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi veseli în Dumnezeul salvării mele” (Habacuc 3.17,18).

Printr-o astfel de credință au putut rămâne credincioși chiar și în mijlocul dușmanilor și la enumerarea greutăților lor puteau mărturisii cu îndrăzneală: „Toate acestea au venit peste noi și noi nu Te-am uitat și n-am fost necredincioși legământului Tău” (Psalmul 44.17).

Ah, acest „cu toate acestea” al credinței! Ce har să poți rosti aceasta din toată inima! Să poți spune lumii, batjocoritorilor, împrejurărilor, vieții întregi, da, chiar și morții: Ceea ce îmi prezinți este adevărat, recunosc; tu mă pui în fața realităților, ei bine, eu trăiesc în ele, dar cu toate acestea țin cu tărie la Dumnezeul meu, la făgăduințele și promisiunile Lui, și mă bucur, ca și cum aș vedea pe Cel nevăzut (Evrei 11.27).

Așa era și la Iov. Făcând excepție de suferințele lui trupești, cât de multe au fost îndoielile, cărora a fost expus! Mereu încearcă prietenii lui să facă să i se clatine credința și încrederea lui în Dumnezeu. Și când Iov privea în jurul lui, el trebuia să le dea dreptate. Însă după aceea credința lui învinge și el spune: Știu că Răscumpărătorul meu trăiește! Da, el este foarte convins de aceasta, cu toată starea lui aparent lipsită de speranță!

Iov trăia în afara lui Israel. Însă istoria lui a fost scrisă în ebraică, și Dumnezeu a dăruit-o lui Israel ca parte a revelației Sale. Și acum este ciudat, că Duhul Sfânt, ca să redea gândurile lui Iov referitoare la răscumpărătorul său, folosește un cuvânt, care și în alte locuri este tradus

prin „răscumpărător”. Iov spune deci literar: știu că răscumpărătorul meu trăiește. În Leviticul 25.25-55 se vorbește despre acest răscumpărător.

Dacă moștenirea unui israelit era vândută din cauza sărăciei, atunci fratele lui trebuia să răscumpere sau să cumpere înapoi cele vândute. Dacă era un sărăcit în Israel, așa de sărac, că trebuia să se vândă pe sine însuși ca sclav la un străin, era posibilă pentru el o astfel de dezlegare, adică răscumpărarea prin plata unui preț de răscumpărare, și anume, printr-unul din rudele lui de sânge. Și pentru răzbunătorul sângelui se folosește același cuvânt „răscumpărător” sau „eliberator”.

Nu putem intra aici în detalii referitoare la înțelesul spiritual; ne mulțumim cu referirea la faptul că aici avem unul din modelele deosebit de frumoase despre Hristos, de care Legea este așa de plină. Și la Iov a fost gândul acesta: există Unul, care va căuta dreptul meu, Unul care mă va răscumpăra, pe mine sărăcitul, nenorocitul; știu că El trăiește și că eu Îl voi vedea ca Dumnezeu al meu. Și astfel înțelegem că Iov – ca și ceilalți credincioși ai Vechiului Testament – a apucat prin credință pe Hristos, fără să-L cunoască în descoperirea Lui deplină.

Iov cunoaște totodată, că Răscumpărătorul Lui este mai presus de toate. „Și la urmă El Se va ridica pe pământ”, exclamă el. În Isaia 48.12 citim: „Eu sunt Același: Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel din urmă.” Prin Duhul lui Dumnezeu Iov a știut sau a simțit ceva despre acest adevăr. Ca Singurul, care rămâne, Dumnezeu Se va înălța la urmă pe pământ, El, singurul care are autoritatea. Ce mângâiere pentru Iov! Răscumpărătorul, Eliberatorul, trăia. El era mareț peste toate și va fi așa și în viitor. Iov putea mărturisi prin credință că Acesta era Răscumpărător și Eliberator.

Și chiar mai mult. El crede și în viitorul lui minunat. „Și după ce această piele a mea va fi nimicită”, adică distrugerea existenței mele a avut loc pe deplin, atunci eu nu voi pieri și nu mă voi pierde, ci „fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu”. Deci el credea în învierea trupească. Aceasta este credință! Și ce ciudat, să găsești o astfel de credință în timpul acela!

Un gând, pe care îl găsim deseori în Vechiul Testament, este acela, că numai Dumnezeul Cel viu poate glorifica. Și prin viață se înțelegea unirea sufletului cu trupul, fie acum, fie cândva în înviere. „Voi cânta Domnului toată viața mea”, spune psalmistul, „voi cânta psalmi Domnului meu cât voi fi” (Psalmul 104.33). Când Ezechia a fost bolnav și simțea moartea că se apropie, el se plânge: „Nu-L voi vedea pe Domnul, pe Domnul pe pământul celor vii” (Isaia 38.11). Și mai târziu el mărturisește: „Pentru că nu locuința morților Te va lăuda, nu moartea Te va preamări; cei care coboară în groapă nu mai speră în credințioșia Ta. Cel care trăiește, cel care trăiește Te va lăuda!” (Isaia 38.18,19). Și în cartea Iov găsim de mai multe ori gândul acesta. Și de aceea este sigur, că Iov s-a gândit la înviere, atunci când a spus: „fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu.” Prin aceasta el nu voia să spună: răscumpărat din trup, ci: din trupul de înviere, pe care Dumnezeu mi-l va dăruia, după ce distrugerea existenței mele actuale a avut loc definitiv. Și chiar și în aceasta vedem cum Dumnezeu a lăsat pe credincioșii Vechiului Testament să înțeleagă prin credință lucruri asupra cărora El voia să lase lumina revelației Sale să cadă abia în timpuri mult mai târzii.

În strânsă legătură cu aceasta stă dorința mare a lui Iov, să se bucure personal în Dumnezeul

său. Și acest gând este adus întotdeauna în Vechiul Testament în legătură cu viața. Impresionante sunt cuvintele cu care Iov exprimă speranța sa. „Pe care eu însumi (de fapt: „pentru mine, în favoarea mea”) Îl voi vedea”, spune el. Dumnezeu ca posesiunea personală a lui, ce gând! Da, El este pentru toți prezent, și nenumărat alții se vor bucura în El. Dar El va fi și pentru fiecare din noi posesiune a noastră, parte a noastră în veșnicie. Cât de plăcut și intim exprimă Iov aceasta: „...ochii mei Îl vor privi, și nu ai altuia.” Nu este ca și cum el ar fi vrut să spună: Dumnezeu, pe care prietenii mei vor să mi-L prezinte, da, așa cum eu însumi am gândit și am vorbit uneori despre El, acesta nu era Dumnezeuul meu, ci un Altul, pe care eu nu-L cunoșteam. Însă atunci Îl voi vedea ca Dumnezeu al meu, când toate acestea, toată nenorocirea a trecut pentru totdeauna.

Mai mare certitudine decât poseda Iov nici noi nu putem avea. Este desigur însă un privilegiu să putem deveni conștienți în timpul de acum, în care trăim, de relația noastră personală cu Dumnezeu. Acolo unde un serviciu divin egoist vorbește deseori despre El numai ca „Dumnezeire” și unde tot ce este personal în relație cu El se șterge și se banalizează ca porniri sentimentale, care cândva se vor dovedi ca autoamăgiri, acolo, știind că Îl avem ca posesiune a noastră, putem spune împreună cu Iov fiind plini de speranță vie: „Mi se topesc răunchii înăuntrul meu.”

Tradus de la: [Praktische Lehren aus dem Buch Hiob \(4\)](#)

Rirul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (4) Ich weiß, dass mein Erlöser lebt“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1992, pag. 360 și următoarele.

Traducere: Ion Simionescu